

החומה הצפונית

על הנדבך התעמולתי מונח הנדבך השלטוני. כל אחת מן המפלגות הישנות שותפת לקואליציה כלשהי — אם בממשלה או בהסתדרות, אם בסוכנות, אם בעירייה. לכן יכולה כל מפלגה להבטיח לאוהדיה גיבויים, הטבות, רשיונות, זכויות, טובות-הנאה באלף ואחת צורות שונות ומשונות.

כל ההומה הזאת מצופה במעטה עבה של ציניות. ציניות זו היא הנשק הסודי של בעלי-המבצר. כי היא פורקת את הנשק המוסרי מן העולים להתקיפם.

איך זו חומה סינית. זוהי חומה צינית.

***

ב עוד שבוע, זו הפעם הראשונה בתולדות מדינת יש"ר ראל, קיים סיכוי אמיתי, סביר ומעשי, להבקיע את החומה.

החומה לא תיפול לפתע פתאום, כמו חומות יריחו.

„וירע העם, ויתקעו בשופרות, ויהי כשמוע העם את קול השופר ויריעו העם תרועה גדולה ותיפול החומה תחתיה, ויעל העם העירה, איש נגדו, וילכדו את העיר!“

החומה הפיאודלית, המקיפה את הכנסת, לא תיפול ביום אחד, גם לא ביום ה'2 בנובמבר 1965.

אולם ביום זה ניתן להבקיע בה בקע ראשון, ניתן להחדיר פנימה את חיל-החלוץ של כוח חדש.

***

מ דוע ניתן הדבר הפעם, בניגוד לכל הפעמים הקודמות, ואולי גם בניגוד לפעמים הבאות?

פועל כאן צירוף של נסיבות וכוחות. אומנם, החומה הצינית גבוהה יותר ומבוצרת יותר מכפי שהיתה אי-פעם. אולם מאחורי החומה התלקחה מלחמת אחים. חסידי הדוכס של אתמול התנפלו על חסידי הדוכס של היום, אנשי המישמר שבראש החומה עסקים איש ב' עריפת ראש רעהו. ממילא נחלשה ההגנה.

ואילו הכוח העולה על החומה אינו דומה אף

זהו כיג ביזנס. כל מפלגה מוציאה מיליונים פועלים מנגננים אדירים, המורכבים מאנשי מקצוע שכירים. לשום גורם חדש, שאין לו קופה של מיליונים ומנגנון של מאות שכירים, אין סיכוי להצליח בבחירות.

ואכן — אותה קבוצה לא העזה להופיע בבחירות. היא התפזרה לכל עבר. אחד ממנהיגי הסיק את המסקנה, וחזר בראש רכון למפלגה הישנה ממנה פרש. שני מתנוון מאו בשולי הזירה הפוליטית, כשהוא שופע מרירות וארס. האחר רים נפוצו לכל עבר.

כך קרה לכל שאר הקבוצות שחלמו ב'17 השנים האחרונות על שבירת המונופול של המפלגות הישנות. מי ש' העזה להופיע בבחירות, נחלה תבוסה מוחצת. מי שלא העזה, איבדה את כוחה הפוליטי.

ב עוד שבוע תעמוד לבדך בתא-הקלפי. לפניך, על ה' מדף, יהיו מונחים פתקי כל הרשימות.

אחד מהם יהיה הפתק הנושא את האות ש'. מבחינה חיצונית יהיה דומה לכל שאר הפתקים. אך מבחינת תוכנו יהיה שונה לחלוטין.

בעיני רוחך עליך לראות את כל שאר הפתקי קים מונחים בצד אחד של המדף — ואת הערימה הקמנה של פתקי הש', לברכה, בצד השני.

וזהי גם העובדה המכרעת בבחירות אלה.

***

א פשר להסביר זאת בכמה משפטים פשוטים. כי הדבר עצמו פשוט מאוד, ברור מאוד.

נפילת חומות יריחו (תבליט של גיברטי, בערך 1440): „ויהי בשמוע העם את קול השופר...“

לאחד הגופים שחלמו על התקפה כזאת בעבר. הוא כוח חדש בזירה זו — אך הוא מורכב מאנשים למודי-מלחמה ומנוסיו-קרב. אין הוא מורכב מחובבים שאך אתמול נולדו.

הוא מלכד בתוכו וסביבו את הטובים, המואסים בשחיתות ובהסתאבות שפשטו בתוך המיבצר.

אייאפשר להשתיק אותו בכל דרכי ההחרמה. כי לרשותו עומד שופר, שאינו נופל מן השופר רות של יריחו. שופר זה הוא „העולם הזה“.

ומעל לכל: כאשר החליטו הפיאודלים לשבור שופר זה, באמצעות חוק שנתקבל בתוך המיבצר — הם זיהו את השופר בעיני העם כולו כמכשיר המטיל עליהם אימה ו' מורא.

עובדות אלה, וכמה וכמה נסיבות נוספות — יצרו סיכוי גדול.

***

ס יפוי גדול, ואולי חד-פעמי. אך הסיכוי אינו אלא אפ' שרות. בין האפשרות ובין הממשות מפריד המעשה.

המעשה שלך בתא-הקלפי. רבבות רוצים בהבקעת החומה. רבבות נותנים אימון ב' כוח החדש. רבבות הריעו לכבודו בהופעותיו בשבועות האחרונים.

השאלה הגדולה היא: לכמה מבין הרבבות האלה יעמוד הכוח, בשעת-המיבחן, לעשות את הצעד המכריע? לכמה יהיה העוז הפנימי לתת גט להרגל של שנים?

ובעיקר: כמה יצליחו להתגבר בליבם על ה' (המשך בעמוד 10)

כי מול החומה האדירה, היו הסרייאונים.

***

ב שש השנים האחרונות, מאז אותה שיחה עם סרלין, עוד גדל הפער בין אפשרויות המפלגות הישנות לבין האפשרויות של כוח חדש פוטנציאלי.

המפלגות שהוציאו בעבר מיליונים, מוציאות עתה עשרות מיליונים, ואף למעדה ממאה מיליונים.

אל נזלזל בכסף. כסף הוא כוח. כסף מתבטא במודעות המכסות את הקירות, בשלטיי גיאון המבוקים על פני הגנות. כסף מתבטא בשיחוד סיר טוני של חמולות ומשפחות, המובלות לקלפי כצאן לטבח.

כסף מתבטא ברבבות פעילים-שכירים, העוברים בכל בית בישראל, ושעצם נוכחותם בכל אתר ואתר משמש גורם להפחדה ולפיתוי. כסף מתבטא בהובלת רבבות בוחרים במוניות לקלפי.

על הנדבך הכספי מונח הנדבך התעמולתי. אייאפשר לקנות כשרון הסכרתני. אך אפשר לקנות עיצמה של רמקול.

כמעט כל עתוני ישראל הם רכוש מפלגתי, והם מחריי מים אוטומטית כל כוח חדש. כל העתונים הלועזיים, ללא יוצא מן הכלל, כפופים למפלגות — ועל כן פשוט אין כל אפשרות לכוח חדש להגיע לציבור גדול זה. הרדיו הוא מכשיר טוטאליטארי של הפיאודלים המפלגתי, והוא מת' רים כל כוח חדש, חוץ מן הדקות הספורות המובטחות לכל רשימה בחוק, וכמה פירוורים עלובים לשם שמירת ה' רושם. בקיצור: כוח חדש פשוט אינו יכול להשמיע את דברו.

הכנסת קיימת מזה 17 שנה. בכל 17 שנים אלה לא הצ' ליה שום כוח חדש להחדיר אף איש אחד למוסד המחקק של ישראל.

בית-המחוקקים — מקור כל החוקים והגזיר' רות, מיסו הדם ומיסי הדמים — הוא רכושן הבלעדי של המפלגות הנושנות. הן עושות בו כבתוך שלהן, כמו הפיאודלים בממלכה של ימיה-הביניים.

בתוך הכנסת מתחלקים הפיאודלים המפלגתיים בשלל. לעיתים הם מתקוטטים ביניהם, לעיתים הם יורים חיצים מורעלים איש ברעהו. אך ברגע שמאיימת סכנה כלשהי על המונופול המשותף, מקור שלטונם ומעמדם, הם מאוחדים כולם.

כדי להגן על מונופול זה, הקימו סביב הכנסת חומה בצורה, שאינה נופלת בגובהה וברוחבה מן החומה הסינית.

***

מ מה מורכבת חומה סינית זו? מה מעניק לה את עוצמתה הבלתי-חדירה? מניין בטחון הפיאודלים כי לעולם חוסן?

לפני שש שנים שוחחתי עם אחד העסקנים המקצועיים הממולחים ביותר בארץ, יוסף סרלין הציוני-הכללי, על סיכוייה של קבוצה חדשה שקמה אז, ושקראה לעצמה „המיסטר החדש“.

כאשר העליתי את האפשרות שאותה קבוצה תתייצב ל' בחירות, פרץ סרלין בצחוק לגלגני. הוא אמר לי (בערך) את המילים הבאות:

„בחירות בישראל אינן עוד עניין לחובבים.“